

[Madsen-Mygdal.]

de mægtige lovbundne Udgifter og de stadig svigtende Indtægter.

Og samtidig vaander hele Erhvervslivet sig under en Kreditnød, der lammer Foretagsomheden og Arbejdsmulighedernes Udnyttelse, og hele det Kreditsystem, som er Grundlaget for alle Erhvervsvirksomheder, trues i Dag paa det aller alvorligste af den Opspisning af vort Lands Egenkapital, der finder Sted Maaned efter Maaned i et stadig tiltagende Tempo. Overalt i vort økonomiske Liv ser vi Tilstande, som raaber til os: Som det nu gaar, kan det ikke blive ved at gaa, det hele vil bryde sammen, hvis der ikke meget snart sker en afgørende Kursændring. Det forekommer mig, at der i den ærede socialdemokratiske Ordførers, Hr. Fiskers, Udtalelser i Virkeligheden var en omhyggeligt indsvøbt Erkendelse af, at en saadan Kursændring kunde være nødvendig, men det ærede Medlem udtalte, at det var ikke Socialdemokratiets Opfattelse, at den var nødvendig *endnu*. Jeg tillader mig at sige til den ærede Ordfører, at jeg tror, det er paa højeste Tid, jeg tror endda, det i mange Maader er for sent. Men jeg tror, der i alt Fald ikke er nogen Tid at spille, før vi foretager den Kursændring, som Tiden kræver af os. Det nytter ikke at stikke Hovedet i Busken. Det er vor Pligt her at erkende, at vi nu befinder os i en Situation, der giver tungere og sværere Kaar for det arbejdende Erhvervsliv, end det nogen Sinde tidligere har kendt. Vi har mange Gange før talt om Kriser, og Regeringspartierne har heller ikke holdt sig tilbage fra at tale om Erhvervskriser, men den nuværende Krise er af et Omfang, som vi aldrig nogen Sinde tidligere har kendt det.

Det er Regeringens og Rigsdagens Pligt ikke blot at erkende det, men ogsaa at handle derefter. Det forslaar ikke at henvise til, at Krisen er en Verdenskrise, og i øvrigt sætte vor Lid til, at der indtræffer et eller andet Vidunder, som kan redde os. At der ude omkring i Landene er sket et voldsomt Pristald, hvorved vort Lands Indtægter udefra i de sidste 2—3 Aar næsten er halveret, det er der ingen af os, som har kunnet afværge; i den Henseende skal Regeringen ikke høre Bebrejdelser fra vor Side. Men det, som er Regeringens alvorligste Forsyndelse imod Folk og Land, det, der er det nuværende Styres store og tunge Ansvar, det er, at det af al sin Magt har modsat sig og fremdeles modsætter sig, at vi tilpasser vore Udgifter til de Indtægter, det overhovedet er os muligt at opnaa. Den

socialdemokratiske Organisationsmagt oprettholder med Bistand af den offentlige Understøttelsesvirksomhed et Lønniveau og derigennem et Prisniveau, som er uforeneligt med Befolkningens faktiske Indtægter og Købeevne, og med Hensyn til vort Lands offentlige Økonomi afviser Regeringen og Regeringsflertallet ethvert Forslag om Tilpasning af de offentlige Udgifter og Nedsættelse af de Skattebyrder, Erhvervslivet er ude af Stand til at bære. Regeringen ikke blot fastholder de nuværende Skattebyrder, men finder det forsvarligt i en Tid, hvor mere end nogen Sinde Lettelse af Skattebyrderne er en Nødvendighed, at lægge helt nye og tyngende Skattebyrder paa Erhvervslivet, saaledes som vi her i Dag har dem liggende foran os.

Finansministeren anmoder med disse Forslag om Lovhjemmel til at udskrive nye Skatter til et samlet Beløb af ikke mindre end 49 Millioner; med de ekstraordinære Skatter, der blev bevilget i Oktober, er det i mindre end et havlt Aar en Udskrivning af nye Skattebyrder paa i alt ca. 82 Mill. Kr. Jeg kan sige, at hvis øgede Skattebyrder er det, som kan redde et kriseramt Erhvervsliv og en forarmet Befolkning, er vi i Sandhed med denne Regering paa gode Veje. Men mon nogen for Alvor tør tro, at det er gennem saadanne mægtige Skatteforøgelses, et i Forvejen udpint Erhvervsliv kan hjælpes? Finansministeren fremhævede ved Fremsættelsen af disse Lovforslag, at disse Skatter var en absolut Nødvendighed. Der er kun to Muligheder, paastod Ministeren: Enten disse Skatter eller ogsaa Laan, og derefter vendte Ministeren sig med stor Styrke imod den Tanke at dække Underskud ved Laan. Nu ved jeg ikke, hvem det er, der har fremsat den Tanke for Finansministeren, at Underskuddet skulde dækkes ved Laan. Jeg giver Ministeren ganske og aldeles Ret i, at det vilde være en uforsvarlig og letsindig Politik, om Regeringen vilde optage Laan og lade disse Laans Provenu forsvinde i en stadig voksende offentlig Understøttelsesvirksomhed. Jeg tror ikke, at en saadan Fremgangsmaade vilde være styrkende for Landets Anseelse, og jeg tvivler for øvrigt ogsaa paa, at det vilde være muligt at opnaa et Laan med et saadant Formaal for Øje; derom er vi ikke uenige, saa der er ingen Grund for mig til at spille Ord paa det, lige saa lidt som der var Grund til Ministerens stærke Sætten sig i Positur overfor Laanetanken. Men der er en tredje Mulighed, som Finansministeren slet ikke